

כהיכלו

פרשת ויחי תשבי"ד

// אחר כך שוכחים!

זו היא "עבודה שלמה", היא לוקחת כוחות רבים ובדואי יש עליה נסיונות רבים.

למשל: רבנו דבר על שבירת תאות אכילה, אדם שרוצה לבטל אותה, מה יעשה? יתחיל לצום? אומר רבנו - אין זה דומה אלא לשק, האדם עושה בו חרים ואין השק יכול להחזיק בתוכו כלום, מה פעלת? יש לך כעת שק מחרר וריק...

// הלמוד של יעקב

העבודה צריכה להיות לך את השק עצמו! אין זו עבודה קלה בכלל, בחיי מוהר"ו מספר (סימן תמ"ז): "פעם אחת דבר רבי גרשון מטיראהויצע עם רבנו ז"ל, וקבל לפניו מאד על אשר צר לו בעבודת השם, ענה רבנו ז"ל ואמר: אתה עשה טוב, ועסק בעבודתו באמת, יתברך אזי הטוב והרע ממילא יכל".

ורבנו ז"ל פרש - איך תזכה ל"סור מרע"? על ידי שתקום הרבה יעשה טוב!

אל תהיה עסוק כל הזמן לגרש את הרע, תעסק בהרבות טוב, תתחיל ללמוד שעורין פסדך בתורה בכל יום, להתפלל, לשוחח עם השם יתברך, להרבות במדות טובות בין אדם לחברו, רק תתחיל מעט מעט. גם אם תפל מזה, רק תדחף עצמך שוב ל"עשה טוב", לאט לאט תראה איך הישות שלך מתחילה להעלם.

זאת הראה יעקב אבינו ליוסף הצדיק, ולכל הדורות הבאים, הדרך שהצדיקים מלמדים אותנו - להקדים את אפרים לפני מנשה! לפרות ולעשות עוד נקודות טובות ועוד נקודות טובות, אחר כך תזכה למנשה, לשכח מהכל ולסור באמת מהרע.

אנו מוצאים בפרשתנו ופוח בין יעקב אבינו ליוסף הצדיק, יוסף מביא את שתי בנותיו בכדי שיעקב אבינו יברכם, ומבין בפשטות שיש לברך תחלה את הבכור, מאידך - יעקב אבינו הופך את הסדר ומתחיל מאפרים.

התורה הקדושה היא למוד חי, מפל פרשה ומפל פסוק ומפל אות של התורה הקדושה אנחנו צריכים להוציא לעצמנו למודים חיים, עד כדי כך שהזהר הקדוש מתבטא בחריפות: "תפח רוחה" של אהרן שיאמר שפוגר התורה הם ספורים בעלמא. עבודת הצדיקים היא לפתח לנו את שיערי התורה, להראות לנו את הלמודים למעשה, לחזק אותנו.

// הלמוד של יוסף

יוסף הצדיק סבל נסיונות קשים ומרים, בזיונות ושפיכות דמים, והוא אמת שעמד חזק ואיתן נגד כל זה, ולא רק שנשאר בקדושתו, גם הלה וגדל מאד בקדושתו. אף על פי כן, הרי מצרים הוא המקום הכי טמא, כמו שאמרנו חכמינו הקדושים (תנא דבי אליהו, ז, ח): "אין לך אמה בעולם שהיא היתה שטופה בדרךים מכלערים ודרךים שאינו ראוי, והשודים בכלשפים ובזמה ובכל מעשים רעים אלא המצריים בלבד", לפי דרגתו וקדושתו של יוסף הצדיק היה צריך לשכח מפל טמאות מצרים, להניח לך העבר ולהתחיל מחדש.

כשהביא את מנשה ואפרים לפני יעקב אבינו, הניח יוסף תחלה את בנו הבכור, שאכן קרא לו בשם "מנשה" - המרמו על שכחה, מלשון "כי נשני אלקים את כל עמלי ואת כל בית אבי" (בראשית מא, נא). העבודה של לשכח את העבר, שרבנו כל כך חזקנו על זה, כמה זה יסוד חשוב בעבודת השם. ואחר כך הביא את בנו אפרים, שקראוהו על שם "כי הפריני אלקים בארץ עניי" (בראשית מא, נב), המרמו על לפרות ולהרבות במעשים טובים. כך סבר יוסף הצדיק - מקדם צריכים להתחיל עם מנשה - למחוק את העבר, ורק אחר כך אפרים - להתחיל מחדש ולהרבות בטוב.

מה אני, דב?

מוהר"ש ז"ל ירד פעם מדיירתו אל המטבח של בחורי "היכל הקדוש", והיה שם בחור, ומרוב פחד קפץ ונבהל מאד, והתחיל לפחד ממוהר"ש ז"ל, ענה ואמר לו מוהר"ש ז"ל: "מה אתה מפחד ממני כל כך? מה אני?" וספר לו, שלהרב הקדוש רבי שניאור זלמן מליאדי, בעל התניא זי"ע היתה צורה מאימת מאד, והיה תמיד דבוק בהשם יתברך ובתורה הקדושה בדבקות אמת, והיה תמיד מתבונן בהשגת אלקות, ופעם ירד מביתו שהיה בעליה ויצא לחוץ, והיה שם אחד מחסידיו בעל מלאכה, שעמד על הסלם ותקו משנה, וקפצת פאשר ראה את רבו, מרב אימה נפל למטה מהסלם על הארץ, וקבל מכה חזקה, והקפיד עליו רבו, ושאלו בלשון תמיהה עם נגונו הידוע (דרך היתה לדבר עם נגון מעורר): "מה אני, דב? (וואס בין איה, א בער?) ואם אני דב, וכי צריכים כל כך להתפחד מדב? הלא מהדר גאווה יתברך צריכים לפחד אשר מלא כל הארץ כבודו!!!!", ואמר את הדרך האלו בראה ובדבקות כזו, אשר החסיד באמת שכח מפל הפאבים, וקם תכרימך בזריות והתחיל לרעד ולפחד מהדר גאווה יתברך, כי אמרו בתמימות ובפשטות כזו, עד שהחסיד הרגיש ממש איך שהוא יתברך שם. (שיחות מוהרא"ש, ח"א ערך 'בחד')

(עי"פ אשי ישראל ויחי תשפ"ב בתוך הנחל ויחי תש"פ)

שַׁבַּת שֶׁל חַיִּוֹת וְהַתְחַזְקוֹת

בעזרת ה' יתברך, יום ו' ערב שבת קדש פרשת ויחי חזק י"ג
שבת ה'תשפ"ג

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל כל אנשי
שלומו והיקרים הגרים ביבנאל עיר ברסלב, עיר השמחה,
ודי בכל אתר ואתר, הוי"ה עליהם ישרה שכירתו תמיד.

השבת קוראין פרשת ויחי חזק, וכשמה כן היא, שבת
של חיות והתחזקות, חיות מצד רצונות וכסופים חזקים
להתקרב אליו יתברך ועל ידי שאיפות עצומות להיות
קשורים ודבוקים בו יתברך תמיד, והתחזקות מצד
האמונה הקדושה שאין שום מציאות בלעדיו יתברך
כלל, ואפלו אם עובר על אדם מצבים לא כל כך נעימים,
אמונתו תהיה חזקה שהכל לטובתו הנצחית, ועל ידי
התחזקותו יזכה לעבר על הפל לשלום, ולהגיע אל מה
שצריך להגיע, וכמאמר השגור בפי אנשי שלומו היקרים,
"צריכין לשאף ולהשתוקק להגיע אל המדרגות והשגות
הכי גבוהות והכי קדושות, ובאותו זמן להתחזק לא ליפול
מן המדרגות הכי פחותות והכי נמוכות", וכשאדם יש לו
שני בקיאות אלו אזי הוא בגדר ויחי חזק, מצד אחד הוא
חי חיים שמחים ועליונים, ומצד שני מתחזק בכל מצבי
החיים ואינו נופל בדעתו משום דבר, אשרי האזכה לחיים
טובים כאלו.

אחי ורעי היקרים! מיד אחר שבת מתחילים ימי
שוכבי"ם הקדושים, ימים מסגלים מאוד לתקן את כל
העבר ולחזור בתשובה שלמה לפניו יתברך, על כן נבוא
נא כבר משבת זאת לעשות הכנה דרבה לקראת ימים
קדושים אלו, ולהרבות בדבורים קדושים של תורה
ותפלה, דבורי צדקה וחסד, שבהם תלוי עקר התשובה
והתקרבות אל אבינו שבשמים, וכמו שכתוב (הושע יד
ג) קחו עמכם דברים ושובו אל ה', ואמרו על זה חכמינו
הקדושים (שמות רבה פרשה לח סימן ד') איני מבקש
מכם אלא דברים, והבה נעשה התחלה חדשה ברבוי
דבורי תורה, כמו אמירת פְּרָקִים מְשֻׁנוּת וְדַפֵּי זֶהר
ותקונים שמאד מסגלים לימים אלו, וכן באמירת הרבה
מזמורי תהלים שיש להם חשיבות מיוחדת בימי שוכבי"ם
כידוע (עין לקוטי מוהר"ו חלק ב' סימן ע"ג), ועל ידי זה
נוכה לחזור בתשובה שלמה ולהיות חבוקים ודבוקים בו
יתברך תמיד מעתה ועד עולם אמן סלה.

המאחל לכם שבת שלום ומברך!

ישיבת מוהר"ו סימן זי"ע

איך אפשר לפעל אצל אשתי שהיא תדאג שהבית יהיה מסודר?

התחנתני עם אשה טובה ויש לנו ארבעה ילדים, הבעיה היא
שהיא בכלל לא מסדרת - אני חוזר הביתה ורואה מהפכה,
כביסה וכלים, ולא נעים לי לחיות בבית כזה. אני בוכה
ומבקש ממנה שתשתדל לשמר על הסדר כדי שיהיה נעים
בבית, אבל היא לא מתיחסת למה שאני מבקש. איך אפשר
לפעל אצלה שהיא תשתנה בדבר הזה?

תשובה

בעזרת השם יתברך יום ב' לסדר
שלח י"א סיון ה'תשע"ד

שלום וברכה אל ... נ"י

לנכון ובלתי את מכתבך.

אמה אדון מכבד וכו' לא יודע
מה זה לגדל ארבעה ילדים קטנים
לבד בלי שום עזרה מהפעל, ולא
רק שהפעל לא עוזר, אלא הוא
נותן פקודות כמו קצין בצבא, ואני
לא מבין אותך, אם אמה מרגיש
שהבית לא מסדר וכו' ואם הבית
מבלגן וכו', אזי מפשילים את
השרוולים ועוזרים לאשה וכו', מה

כל כך גורא שהפעל יתן ד' ועזרה לאשה?

רבנו ז"ל אמר (שיחות הר"ן סימן רס"ד) שצריכים לכבד ולקרא את
אשתו. כי אמר הלא הנשים הם סובלים צער ויסורים גדולים מאד מאד
מילדיהם, צער העבור והלדה והגדול, כאשר ידוע לכל עצם מכאובם
וצערם ויסוריהם בכמה אפנים הקשים וכבדים מאד וכו' וכו', על כן
ראוי לרחם עליהם ולקבדם, וכן אמרו חכמינו הקדושים (בבא
מציעא נ"ט). 'אוקירו לנשיכו פי היכי דתתעתרו' [תכבדו ותקרו את
נשותיכם כדי שתהיו עשירים], וכן אמרו (יבמות ס"ג). 'דינו שמגדלות
את בנינו ומצילות אותנו מן החטא', ולכן צריכים לכבד ולקרא אותם
מאד מאד; עליך לתת לה עזרה, ובפרט שהיא המטפלת בילדים לבד
בלי שום עזרה וכו', אזי מה אמה רוצה? מתי תוכל לסדר גם את הבית?
לא כל אשה מסגלת לעשות את שני הדברים - הן לגדל את הילדים והן
לסדר את הבית, ולא נורא אם אמה תעזר, וכך לא תצטרך לריב אמה,
ולא תצטרך לבכות.

הקדוש ברוך הוא החונן דעת יתן לך דעת ושכל שתוכל לעזר
לאשתך, והשלום בבית יחזר אליכם.

המאחל לך ברכה והצלחה מן השמים

לא מתים

בלי לגלות התחזקות, מה פעלת?...?

כשמוהרנ"ת נסתלק כתבו אנשי שלומנו מעיר ברסלב מכתב לאנשי שלומנו שגרו בעירות אחרות ולא היו בשעת ההסתלקות, המכתב מענין מאד, ומוכאיים בו כמה דבורים שאמר רבי נתן בקימו האחרונים, בפרט בשבת האחרונה לחייו.

בתוך דבוריו, שפמובן פללו רמזים על ההסתלקות הקרבה, אמר: זה בזיון לדבר מזה, וכל בעלי הדרשנים מדברים מזה פי מכרחים לדבר מזה.. שאדם יצטרך להגיע לסופו, ליומו האחרון, וישכב עם הרגלים אל הדלת, ואז הוא יראה איך עברו עליו החיים...

זה משפט קצת חריף, קשה לאדם לשמע זאת, כל אחד רוצה לחיות... אמת, אבל תלמד איך לחיות! איך לסדר את החיים פראוי, שיהיו לך חיים מצלחים.

כל מיני מצבים עוברים על האדם בחייו, וכל כך צריך את הלמוד של "התחזקות", שכל מה שרק יעבר עליו, שלא יתבלבל כלל משום דבר, לא ליפול לחלישות הדעת ש"אני כבר אבוד" רחמנא לצלן. שיהיה ברור אצלו הדרך אל התכלית.

כל בעלי הדרשנים אומרים זאת "צריך לחשב על התכלית", אבל לומר כזה משפט בלי לגלות לאדם התחזקות, מה פעלת?...?

ורבי נתן מביא למוד נפלא על דברי חכמינו הקדושים (ברכות ה): "לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע, אם נצחו מוטב ואם לאו יעסק בתורה, אם נצחו מוטב, ואם לאו - יקרא קריאת שמע, אם נצחו מוטב, ואם לאו יזכור לו יום המיתה" והשאלה ברורה: אם העצה הכי טובה וחזקה היא "יזכור לו יום המיתה" תאמר זאת מיד בתחלה! מדוע מקדימים למוד התורה וקריאת שמע?

אך הענין מובן מאד, כי כשאומרים לאדם משפט כזה של "יזכור לו יום המיתה" צריך יחד עם זה לומר לו "איך לחיות", לגלות לו את האור של למוד התורה והאמונה, "מתחיל לרכש לעצמו נכסים ורכוש נצחי!

עשיתי וי זזהו?

רב האנשים לא יודעים איך להעריך כל מלה של תורה, שכל פסוק וכל פרק משניות וכל דף גמרא זה רכוש נצחי, זה חלקה לעד ולנצח נצחים, לא רק שהשבעת פעת את הרעבון של הנפש שלך, אלא זה קנין נצח!

רבנו מביא בספר המדות (אות למוד סימן י'): כל ידיעה במשפטי התורה, הן מצוות שבינו אדם לחברו, הן מצוות שבינו אדם לקונו, הידיעה הזאת בעצמה היא הצלחת הנפש, עינת במשהו, למדת איזו הלכה, שמעתי שעור, הבנה חדשה, זו הצלחת הנפש, זה דבר נצחי שנחטרט בה ונשאר אמת נצח.

ככה הוא בכל עניני החיים, אדם חושב: "מה כבר יש לי מזה שהתאפקתי מלהפנס בכעס בפית, עשיתי וי וזהו..." זו הצלחת הנפש! קניית קנין בתוך הנשמה שלך ואם תהיה חכם תמשיך להתחזק בזה.

ככה אמת נותן לאדם למוד של "צידה לדרך", מיום הלידה עד יום ההסתלקות האדם נמצא בדרך אל התכלית, בפרישת השבוע כתוב: "ויקרבנו ימי ישראל למות", "כימי" דיקא, לא כתוב שיעקב אבינו התקרב למיתה, כי על זה חכמינו הקדושים אומרים (תענית ה): יעקב אבינו לא מת, כי צדיקים, וכל אחד כפי קדשת הצדיק שיש בו, לא מתים! הנשמה חיה ומקיימת נצח, לגוף מצד הגשמיית והחומר, יש לו זמן מגבל, אבל הנשמה, כפי איך שמשביעים אותה, בונים ומשלימים אותה לחיי נצח.

(מתוך השעור השבועי יום ד' ויחי תשפ"ג)

אני רוצה שהבית שאקים יהיה משותף על יסודות חסידות ברסלב, איך זוכים לזה?

שלום כבוד הרב!

אני ממש אוהבת את דרך החסידות וקשה לי לתאר את ההרגשה שלי מאז שהפכתי את חסידות ברסלב. נשבת בקסמיה ואני לא יכולה לצאת!

אני קוראת הרבה ספרים וספרונים של ברסלב שהרב כתב, ואני ממש מתלהבת, אבל אני לא יודעת מה אני צריכה לעשות עם זה למעשה... ברור השם נהייתי יותר שמחה ושלוחה, ואני רוצה שלבית שלי שאקים בעזרת השם יהיו את היסודות של ברסלב - כלומר הדרך הנפלאה של אמונה ובטחון ולדעת שהכל לטובה, ואני רוצה שכל הילדים שלי ידעו כבר מגיל קטן שאצלנו בבית יש אהבת חנם ואהבת השם תמיד!

א. איך עושים את זה? ב. איך אני יכולה לדעת שהדרך של ברסלב היא הדרך שבאמת מיעדת עבורי? תודה.

תשובה

בעזרת השם ותבריך יום ד' לסדר קדושים כ"ג ניסן ה'תשע"ד

שלום רב אל ... תחי'

לנכון קבלתי את מכתבך.

אשריך ואשרי חלקך שהתחלמך ללמוד את ספרי רבנו ז"ל שמדריכים אותנו בדרך מלה ונעימה איך להתקרב אל הקדוש ברוך הוא, ואיך לעבר את החיים בשמחה ובנוח וכו' וכו', ורבנו ז"ל גלה לנו שיסוד היסודות בחיי האדם הוא להיות תמיד בשמחה, כי השמחה זה מקור הקדושה, כי אצלו יתברך נאמר (דברי הימים א' ט"ז) "עו וחדוה במקומו", ותכף ומיד פשוטים להיות בשמחה, אזי זוכים להרחבת הדעת, ונבנית האמונה הקדושה באדם שידע שאין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, ודבר גדול ודבר קטן לא נעשה מעצמו אלא בהשגחת המאציל העליון, והוא מתחיל לדבר אליו יתברך כאשר דבר איש אל רעהו והבן אל אביו, שזו המדרגה הכי גדולה שאדם צריך להגיע אליה - מצד אחד להיות תמיד שמח על נעם חלקו שנברא מוצר ישראלי, ומצד שני תמיד ידבר אל הקדוש ברוך הוא, אשר אין עוד מעלה יותר גדולה מזו.

ועם שתי העצות האלו - שמחה והתבודדות, יכולים לעבר את זה העולם בקלות, כי בפרוש אמר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ן חלק א' סימן מ"ח) שהעולם הוא גשר צר מאד, והכלל והעקר הוא לא להתפחד, והנה כשעוברים על גשר צר צריכים שתי גדרות כדי לא ליפול לתהום וכו' וכו', ולכן שמחה מצד אחד ותפלה ושיחה בינו לבין קונו מצד שני הן שתי הגדרות שלא ליפול לתהום.

יעזר הקדוש ברוך הוא שנוקה להרבות בשיחה בינו לבין קונו, ונוקה להיות תמיד שמחים ועלויים ולקיים את מצוותי יתברך. המאחל לך ברכה והצלחה מן השמים

לחיות בעולם הבא

ואתם חשבתם עלי רעה, אלקים
חשבה לטובה (בראשית ג. ט)

שעשועים

כשאדם יודע שכל מה שרק עובר עליו, הכל הוא לטובתו, הכל הוא ממנו ותברך ואין שום רע בעולם כלל, הרי הוא זוכה לחיות חיינו בנעימים בזה העולם, ומשעשע עצמו בשעשועי עולם הבא!

מלכות רק להשם תברך

לזה אי אפשר להגיע אלא על ידי "שיעלה מלכות דקדושה מן הגלות, מבין העכו"ם" - טעות היא לחשב כאלו יש איזו ממשלה וכח למישהו אחר מבלעדי השם ותברך. כשמתבררת לאדם האמונה הקדושה, שדבר גדול או דבר קטן אינו נעשה מעצמו, אלא בהשגחת המאציל העליון, גם מה שקורה מחמת ממשלת העכו"ם - גם זה ממנו ותברך, אזי הוא זוכה שהוא תמיד בשמחה, הוא אינו מתבלבל משום בריה שבועולם, ומשום מקרה שרק יעבר עליו.

על ידי הדבור

למדה קדושה זו זוכים על ידי הדבור אל השם ותברך, להרגיל את עצמו לספר להשם ותברך כל מה שרק עובר עליו, ולהתודות תמיד על כל מה שעשה, על ידי כל דבור ודבור שאדם מדבר אליו ותברך הוא נקל בו ותברך ומאיר עליו אור ותברך הגנוז, וזוכה לשעשועי העולם הבא עוד בזה העולם, אשרי לו!
(על פי לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ד')

דבריו, ולבסוף ענה ואמר לו בענוה: "ראה, באמת זושא אינו כלום, וכל זמן שהבאת לזושא, אזי לא דקדקו עמך למעלה בשמים, כי הרי אתה נותן לאחד שהוא לא-כלום, אזי גם לך נתנו... מה שאין כן פשהתחלת לבחור למי לתת, עד שנסכם בדעתך שצריכים לתן דיקא לרבי גדול, אזי התחילו גם בשמים לבקש ולבחר האם באמת ראוי לך שיהיו לך מעות, או לי צריכים לתן לאחד גדול יותר..."

שמע זאת היהודי והתעורר בתשובה שלמה, והתחיל שוב להביא נדבה להרבי רבי זושא זי"ע, ובכל פעם שנתן את המעות - התחיל הגלגל לחזר אליו, עד שחזר ונעשה עשיר כבתחלה...

העולה למעשה מן הספור: כשמבקשים ממך צדקה - לא מדקדקים מיהו המבקש, והאם יש לו 'המלצה' וכו', שמא גם עליך לבקשו בשמים 'המלצה'...

מוהר"א ש"ז זי"ע ספר את הספור הזה, ובסופו ענה ואמר: "כך צריך כל אחד ואחד לדעת, שעליו להזהר מאד מאד לתן לכל עני איזו נדבה, ואפלו סך מועט, ואסור לבקש ממנו שום 'המלצה', ולא לשאול אותו שום שאלות וחקירות, האם בשביל הכמה שקלים שאתה נותן אתה צריך 'המלצה'?! תן צדקה ללא שום שאלות!"...

בעירה האניפולי, עיר מגוריו של הרב הקדוש הרבי רבי זושא זי"ע, היה דר יהודי אמיד בנכסים, ודרך היתה להביא להרבי הקדוש בכל יום איזו נדבה, והאיש ההוא הצליח מאד בעסקיו, עליכן עשה זאת לחק בל יעבר - בכל יום, קדם שיצא לעסקיו, הביא סכום מעות לרבו הקדוש.

פעם אחת בא אל בית הרבי ולא מצא אותו, ושאל את הרבנית: "איה הרבי?" והשיבה בתמימות, שנסע אל הרבי שלו, הינו להמגיד הקדוש ממעזריטש זי"ע, ושאל את הרבנית: "לרבי יש גם כן רבי?! והשיבה בחיוב, וחסב בדעתו: "מה אם כשאני נותן לרבי שלי נדבה אני מצליח, על אחת כמה וכמה אם אתן לרבי של הרבי שלי, בודאי אושע"..." ושאל לרבנית: "היכן אמצא את הרבי הזה?" והשיבה: "במעזריטש", ונסע לשם, והתחיל להביא להמגיד הקדוש נדבה הגונה, והפסיק לגמרי לתן לרבי זושא זי"ע...
אך הנה, בכל פעם שהביא להמגיד הקדוש - נתהפך עליו הגלגל, והפסיד סכום רב, וכן היה בכל פעם, עד שנעשה עני ובעל חוב גדול...

הבין היהודי שיש דברים בגו, ולא לחנם כך נארע עמו, ונכנס אל הרבי רבי זושא זי"ע בפתי נפש והתחיל לבכות, ותמיהתו בפיו: "מדוע כשנתתי לרבי בכל פעם הצלחתי, ועכשו התחלתי לתת לרבי של הרבי ואני מפסיד בכל פעם עד שנעשיתי בעל חוב ועני גדול?!..." ובכה הרבה והתרעם על מדותיו ותברך...

הרבי רבי זושא זי"ע שמע את

- לזכות ולרפואת ר' שלמה ברוך בן רבקה הי"ד
- לזכות ידידיה אשר ויצחק עזרא בני אסתר נוגה לזיווג הגון
- לזכות צבי יהודה בן חנה ליטל
- לזכות בת שבע בת רות, נחמן ישראל בן רות
- לזכות מנחם מענדל בן ציפורה

לקבלת הגליון באימייל מדי שבוע: 1@מוהראש.ישראל